

Въ народниятъ съборъ въ Цариградъ, 1871 година, българскитъ прѣдставители уреждатъ границитъ не само на споменатитъ въ фирмана епархии на българската Екзархия но и на тия, които поради своето българско население щѣли по-късно да влезатъ въ нея. Тогасъ се признава Одринската епархия, като второстепенна съ 'слѣднитъ кази и нахии: кази Одринска, Мустафа-Пашанска съ Чирменъ, Лозенградска, Бунаръ-Хисарска, Хавсенска и нахиитъ Казълъ-Агачка, Чоклянска, Манастирска и Юскидарска. Това е първото народно протоколно очертание на българския елементъ въ Тракия. Българитъ въ Одринската епархия сж искали винаги възъ основа на фирмана владика българинъ и врѣменно тамъ сж отивали владичитъ Доротей (1874 г.), Синесий и Евстати Пелапонийски (послѣ 1878 г.), но турското правителство не допусна да се настани въ Одринската епархия титуларенъ български владика, въпрѣки несъмнѣното християнско българско мнозинство.

Прѣвъ политически опитъ за обединението на българския народъ въ една автономна областъ, раздѣлена на два вилаета, се направи отъ Цариградската конференция на прѣдставителитъ на великитъ сили прѣвъ 1876—1877 година, за втори пжтъ се очертахъ границитъ на българското княжество отъ Санъ-Стефанския договоръ на мира на 19 февруари 1878 година. Въ Берлинския конгресъ сжщата година се разпокжса Санъ-Стефанска България на нѣколко дѣла, отъ които най-главниятъ, съставенъ отъ Македония и часть отъ Тракия, останаха подъ турска власть.

Политическата сждба на Западна или Българска Тракия въ границитъ отъ есеньта на 1915